

ratorem in plenitudine gratia, se visibilem ostensurum, Spiritus autem humanus nobilis, apprehendendi vitam in suâ aternitate & immortalitate desiderium habet, Ideo Deus vita immortalis & arsvita, siue saluator, regenerat nos lumine sapientia seu artis immortalis ad assequendum vltimum desideriorum: Infirmities spiritus per se solum curabiles, curat per sapientiam, oculo visum, menti intelligentiam, claudomotorum, &c. dat. Ideo Ioânes ad Iesum misit discipulos, qui erant partiales pro eo, & volebant credere Christum esse maiorem, ad Iesum vt viderent ea miracula & in eum crederent. *Excitatorium lib. 7. a pag. 660. ad pag. 663.*

* **RADVLPHI ARDENTIS** Homilia ad ea verba, *quæcumque scripta sunt in nostram doctrinam scripta sunt*, &c. Rom. 15. per quæ monet nos vt in aduersis spei habeamus ne nobis sapientes, Deo stulti efficiamur; vt in fidei confessione vnanimitatem seruemus, Deum non solum vno ore sed & vno corde confitentes benedicentes, & honorantes; vt deficientes per charitatem suscipiamus ne subuscadant, cuius exemplam nobis Christus reliquit. *a fol. 8 pag. 1. ad fol. 10. pag. 2.*

Eiusdem, in Euang. Luc. 21. *Erunt signa in Sole & Luna & Stellis*, &c. quod primâ dom. lectum est, Homilia; I. Dominus signa Aduentus prænuuciauit vt suis qui in hoc mundo lugent essent ad consolationem, ita reprobis qui hinc consolantur essent ad confusionem, II. Christus ad iudicium non veniet occultus, humilis & mitis, sed apertus, altus, & terribilis. III. In iudicio electi gaudebunt quia mundo finiente, salus æterna quam desiderabant prope erit. IV. Signa præcedentia Aduentum Christi arborum fructificationi comparantur, æternitas vero ætati, quia fructus mundi ruina est. *a fol. 10. p. 2. ad fol. 14. pag. 1.*

S. THOMÆ AQUINATIS sermo in Euangelium S. Ioannes Baptista ob quatuor commendatur: tres in vinculis esse dicuntur; iustus, impius, & damnatus, eorumque vincula referuntur; modus ligandi se, vel soluendi

Adocetur, Tom. 16. serm. Domin. serm. 2. Dom. 3. Aduent. fol. 3.

* **B. THOMÆ** à Villanova Concio I. in ea verba Euangelij *Tues qui venturus es Matib;* 11. Missa contentione cum Iudæis negantibus Iesum esse Messiam; se dicturum, asserit, quem consentaneum & vile fuerit hominibus, vt ad eorum redemptionem vnigenitus Dei Filius adueniret. I. ostendit grande fuisse beneficium Dei, quod peccante primo homine, propagandorum filiorum virtus ablata non fuerit. II. Quod tunc propagationem permittens, de remedio prouiderit culpæ, & prænuuciauerit III. quarit cur filius Dei, à seipso pro peccato tantam exegerit penam, & quinque affert rationes: 1. vt homo exaltaretur, dum Deus sit homo, & homo Deus 2. vt dæmon confunderetur, spe frustratus; sub hominis potestatem, quem deicere conabatur, redactus; idque ijs medijs quibus nocere tentauerat. 3. vt peccatum & opera diaboli destruerentur, & ab iisdem homines deterrerentur. 4. vt imago Dei deformata in homine per suum prototypum reformaretur. 5. vt homo elongatus à Deo, quem alia via restituere non poterat, per hanc a moris, benevolentia, familiaritatis & gratiarum, reduceretur. Vbi expendit, quàm potens sit hæc via. Denique adijcit etiam totius mysterij causam fuisse amorem. *a fol. 9. col. 4. vsque ad fol. 12. col. 3.*

Eiusdem sermo 2. circa eadem verba. Initio proponit difficultatem credendi verbi incarnationem ex tribus. 1. quod impossibile videatur naturas adeo distantes tam intime vniri 2. quia indecens videtur diuinæ maiestati ad tam vilia deprimi. 3. quia stultitia censeretur creatorem pro creatura mori. Quæ omnia confutat. Deindè huius mysterij incredulitatem ostendit præuenisse Deum Prophetarum oraculis, quorum vetimus fuit Ioannes, qui videns populi duritiam, vt ei mederetur, duos è discipulis ad Christum mittit instruendos. Ad hæc aliam rationem huius missionis reddit, curam suorum